

KAJSA.

Skiss af SOPHIE LINQÉ

Mamma sydde nervöst och jag såg huru tårarna började sippra fram under hennes ögonlock. Till slut måste hon taga fram sin näsduk för att torka bort dem.

"Det är rakt inte värdt att frun gråter", sade Kajsa torrt, "ty jag tänker minsann inte flytta".

Mamma steg upp och räckte henne handen.

"Jag är så ledsen deröfver," sade hon sakta liksom afböjande. "Du har varit mera en vän än en tjenarinna för oss, och det blir så tomt efter dig både för flickorna och mig, men vi ha ej längre råd att aflösa något biträde. Du förstår ju nu, att det endast beror derpå?"

Kajsa hade torkat af sina händer på kjolen och tagit mammans framräckta hand.

"Och de här händerna skola so-pa och skura," sade hon och sag på den hvita tunna hand, som hon höll slutet i sin. Hon släppte den åter och gaf till en liten, halft föraktlig fnysning.

"Da vill jag just se, hur det skulle se ut i köket och ännorstådes, när jag kom och helsade på", tillade hon.

"Ja, inte blir det ett sådant mönsterkök som nu, men det kan ej hjälpas", sade min mor och drog en djup suck.

"Kan det ej hjälpas? Jo, de kan det. Se, jag tänker ej flytta, äfven frun sätter polisen på mig."

Mamma sjönk maktlös ned på en stol och såg sig rådvill omkring i rummet.

"Men, Kajsa — när jag inte..."

"Har råd att betala mig, n gon lön — ja se det behöfs da inte hel ler. Som jag aldrig tyckt om granna hattar och kjolar och toc-ke der bjefs, så ar jag inte anda sa barskrapad, att jag inte några ar kan reda mig utan de usla styfrarne. A hvad maten beträffar så tror jag bestämt, att jag inte åter mer än hvad frun sjelf skulle fa sätta till, om hon gjorde uppköpen sjelf. Det är min tro om saken, och dervid får det allt bli."

Kajsa gjorde en hastig vändning, gned i förbifarten af lasvredet, som blifvit litet fuktigt af hennes hand och stängde dörren riktigt säkert efter sig, som om hon dermed velat säga:

Se så, nu barrikerar jag om mig, och det är inte vidare värdt att söka rubba mig ur fläcken.

Och dervid blef det äfven. Kaj-

sa fick stanna och det angrade vi aldrig.

När julen nalkades och det blef fråga om julkappar, kommo vi öfverens om — mamma och vi flickor, som fingo vara med om rådpåläggningen — att vi först skulle tänka på att ge vår Kajsa en hederlig present, nu, da hon tjänade oss för intet. Visst suckade mor litet vid tanken på, att hon skulle bli nödsakad att ännu en gång skarfva ner kjolen på min skolklädning och vända syster. Al-mas för att få dem presentabla till nästa termin igen, men så lofvade vi att snällt hjälpa till der-med under ferierna och förbundo oss dessutom att ej se sura ut på julaftonen, äfven om vi finge hvarken många eller dyrbara gåf-vor.

Dagen före julaften fingo vi följa med mamma ut att välja ett klädningsstyg åt Kajsa, ty efter mycket funderande hade vi kommit till det resultatet, att en ny klädning var hvad hon bäst behöfde till omvexling med hennes urmodiga svarta, som började blifva både black och nött, hur rädd hon än var om den.

Följaktligen rustade min mor för en ny svart, men vi barn för-älskade oss i ett vackert rutigt skotskt tyg, som vi sågo i ett bod-fönster, och lyckades intala henne att Kajsa var förtjust i lifliga färger, hvilket verkligen också var förhållandet. Till sist fingo vi också vår vilja fram om h buro i triumf hem paketet med det rutiga tyget.

På julaften var vår förväntan nästan mera spind-på att se hvad min Kajsa skulle hålla, da hon fick sin present, än hvad vi sjelfva möjligen skulle komma att få. Också hade vi, da hon öppnade sitt paket — hvilket sködde inne i salongen — våra blickar stramt fastade på henne.

Men huru förvånade blefvo vi ej, da hon, i stället för att ge till ett utrop af glädje — hvilket vi hade väntat — tyst lade i från sig gifvan bredvid våra smasaker på bordet och lika tyst förpassade sig ut genom dörren till skänkrummet och vidare ut i köket.

Vi sågo på hvarandra och kommo oss ej för att säga något på en god stund.

"Hon hade hellre velat ha en svart", sade min mor till sist, "och om så ar knnna vi kanske fa byta."

Men jag hade under den korta stunden, som Kajsa haft sina ögon fastade på gifvan, läst något an-

nat i dem, och jag smög mig ut efter henne i köket.

Der stod hon nu och rårde i gröten, under det att hon med afvigsidan af venstra handen strök bort den ena tåren efter den andra, när den var på väg att tillra utför kinden.

"Blef du ledsen, Kajsa", frågade jag och kröp intill henne, "vi menade så väl."

"Nej", svarade hon, "men jag skändes — å, så jag skändes."

"Vi hade gladt oss mycket åt att du skulle tycka om det."

"Ja, hvem skulle också inte tycka om ett så vackert tyg? Men när jag sedan lade det bredvid de usla små gifvorna, som Villy och Alma fått, så var det som jag hade fått en skopa kallt vatten efter ryggen på mig — ackurat så!"

"Men ser du Kajsa, vi behöfva egentligen inga nya klädningar ännu, men det gör du, som bara har den gamla svarta..."

"Behöfva ni inte? afbröt hon mig. "Jag skulle da inte ha några ögon att se med, när jag borstar de gamla skolklädningarne hvarenda morgon. Hal på arm-bagarne och tunt öfverallt, så-ba-de sol och stjärnor lysa igenom."

"Å, de ska bli så fina ska du få se! Bara vi komma öfver helgdagarne, så ska vi snygga upp dem, så att de bli som nya."

"Pytt å! det vill jag just se! Men det är förresten inte bara det."

"Men hvad är det da Kajsa?"

"Villy vet nog, att jag har så svart att lägga mina ord riktigt — — Se, jag har aldrig gått i na-gon ordentlig skola, jag. — Men det är någonting inom mig, som säger: förut fick du göra alla di-na tjenester som en vän till famil-en, men nu känner man det ända, så att man vill aflösa dig som en vanlig tjenarinna, fast man inte har råd dertill."

Det kom ett så rörande uttryck af bedröfvelse öfver det fula, kan-tiga ansigtet, att hon nästan blef vacker dervid.

Förstår Villy hvad jag menar? tillade hon.

"Ja, Kajsa, jag tror att jag förstår dig. Men vi hade ej tänkt derpå. Man ger ju också presen-ter at sina vänner."

"Ja, om man har råd dertill", svarade hon lakoniskt.

"Får jag säga mamma hvarför du blef så ledsen?"

"Ja, om hon inte yet det förut."

Jag gick in i salongen och talte om hur Kajsa kände det, men hann ej långt, för hon sjelf stod i dörren. (Forts.)

VÄKTARENS

PREMIUM

AR

Det fint Illustrerade

Praktverket

"Den Sköna Hi-storien",

Pris: \$3.50,

som innehåller en kronologiskt ordnad historia öfver alla i den Heliga Skrift meddelade händelserna, med ett bihang af utvalda stycken af store skriftställare och talare. Boken är Illustrerad med 250 fina teckningar af Bida, Dore och andra af världens förnämsta konstnärer samt 12 eleganta allegoriska planscher i färgtryck. Den är en god ledsagare för alla bibelläsare och erhålles jemte Vaktarne ett år från dato för endast

\$3.00.

DEN, SOM

insänder 10 Hells prenumerationer i förskott, får denna bok gratis såsom premium.

För 5 Hellsprenumeranter jemte \$1 extra erhålles boken.

LOKAL AGENTER

för Vaktaren och berättigade att uppbära och qvittera prenumerationsavgifter o. d. äro följande personer:

John Anderson, Rat Portage,
Adolf Lundgren, Scandinavia,
A. G. Olson, Nya Stockholm,
F. A. Frandell, Fleming,
H. Ohlin, Wetaskiein, Alta,
G. Willson, Gravenhurst, Ont.

Prenumerera
på
VÄKTAREN.